

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **CelitCZ s.r.o.**, IČO 116 42 521
sídlem Dražkovice 228, 533 33 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 708 92 822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: **Obec Rozhovice**, IČO 004 96 979
sídlem Rozhovice 46, 538 03 Heřmanův Městec
zastoupené advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. KUPA-4060/2025-2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda silniční správní úřad může rozhodnout o připojení nové pozemní komunikace ke stávající místní komunikaci, ačkoliv obec jako vlastník místní komunikace vydala k připojení negativní stanovisko.

I. Shrnutí stavu věci ve správním řízení

2. Obecní úřad Rozhovice, silniční správní úřad (dále „*silniční úřad*“) rozhodl dne 18. 12. 2024 pod č. j. ROZ-869/2024 (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“) o nepovolení připojení pozemní komunikace z nové lokality Z1 dle Územního plánu obce Rozhovice k místní komunikaci nacházející se na pozemku označeném v katastru nemovitostí jako p. č. 500/14 v katastrálním území Rozhovice (dále též „*předmětná místní komunikace*“) zřízením křižovatky. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále také „*napadené rozhodnutí*“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Správní orgány při rozhodování postupovaly dle § 10 odst. 1, odst. 4 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění a dle § 11 odst. 1 věty první vyhlášky č. 104/1997 Sb. Podkladem jejich rozhodnutí bylo negativní stanovisko osoby zúčastněné na řízení jakožto vlastníka místní komunikace (dále také „*obec*“) a souhlasné podmíněné stanovisko Policie České republiky. Okolnosti pro odklon od odůvodněného negativního stanoviska obce k připojení vydaného v rámci samostatné působnosti obce správní orgány neshledaly.
4. Podstatné v dané věci je, že obec a žalobkyně nedosáhly shody na pro obě strany přijatelném způsobu řešení připojení. Obec jako vlastník veřejného osvětlení a žalobkyně se nedohodly na posunutí sloupu veřejného osvětlení nacházejícího se v místě navrhované křižovatky. Shoda nebyla dosažena ani na způsobu řešení odvodnění doplňované zpevněné plochy v místě navrhovaného připojení. Hromadění srážek v prostoru připojení a komunikace představovalo dle správních orgánů riziko pro bezpečné užívání infrastruktury. Správní orgány poukázaly rovněž na ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na předmětné místní komunikaci s ohledem na výraznou, přibližně dvojnásobnou, dopravní zátěž spojenou s lokalitou Z1 v kontextu šířky vozovky místní komunikace a z podkladů žádosti vyplývajícího opomenutí druhého dopravního napojení lokality Z1 na silnici III/32240.
5. S rozhodnutím žalovaného žalobkyně nesouhlasila.

II. Žaloba a její obsah

6. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „*s. ř. s.*“). Měla za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nezákonné a věcně nesprávné.
7. Důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je dle žalobkyně nevypořádání odvolacích námitek žalobkyně žalovaným a dále absence posouzení, zda i přes nesouhlas obce bylo možné žádosti žalobkyně vyhovět.
8. Žalovaný měl dle žalobkyně trvat na doplnění důvodů nesouhlasu obce s posuzovaným záměrem, aby jeho důvodnost a oprávněnost mohl silniční úřad posoudit a dle situace i v rozporu s takovým nesouhlasem žádosti v odůvodněných případech vyhovět. Nesouhlas obce se zřízením křižovatky nepředstavuje ochranu vlastnických práv obce, jde spíše o jejich poškozování. Důvody, pro které obec vydala nesouhlasné stanovisko, neměly dle žalobkyně

oporu v zákoně. Správní orgány rozhodly v rozporu s veřejným zájmem vyjádřeným platným územním plánem obce Rozhovice, se kterým je projednáván záměr v souladu. Povinností obce jako vlastníka místní komunikace bylo vytvořit podmínky pro realizaci posuzovaného stavebního záměru. Zásah do obecního majetku v podobě úpravy chodníku a přesunu sloupu veřejného osvětlení je dle žalobkyně v zájmu obce. Likvidace srážkových vod byla žalobkyní navržena jako funkční a v souladu s požadavky dotčených orgánů.

9. Další žalobní námitka žalobkyně spočívá v tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno podjatou osobou dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění. Podjatost žalobkyně spatřovala v tom, že ve věci rozhodla jako oprávněná úřední osoba starostka obce, ačkoliv obec má v předmětném řízení postavení účastníka řízení. Starostka dle zákona o obcích zastupuje obec navenek a zároveň stojí v čele obecního úřadu. Starostka obce na několika veřejných jednáních zastupitelstva obce dala najevo svůj nesouhlas se zástavbou rozvojové plochy Z1 a na její stranu se poté přidala většina zastupitelů. Žalovaný dle žalobkyně pochybil, neboť nepostupoval dle § 131 odst. 4 správního řádu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se nesprávně a nedostatečně s otázkou podjatosti oprávněné úřední osoby vypořádal.
10. Za procesní pochybení žalovaného považovala žalobkyně skutečnost, že se žalovaný nezabýval aktualizovaným stanoviskem Policie České republiky a aktualizovanou Průvodní a Souhrnnou technickou zprávou, které žalobkyně předložila žalovanému spolu s podáním doplňujícím odvolání dne 15. 1. 2025.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

11. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán vydal napadené rozhodnutí na základě zákonných pokladů, tj. stanoviska orgánu Policie České republiky a obce, které spolu tvoří jasný a názorově shodný podklad. Uvedená stanoviska kladou shodné, byť pro žalobkyni v tento okamžik neakceptovatelné podmínky. V takovém případě je nepovolení připojení ve shodě s ustálenou praxí správních úřadů. Žalovaný nemůže zasahovat do samostatné působnosti obce jako veřejnoprávní korporace a vlastníka pozemní komunikace. Důvod pro překování negativního stanoviska obce správní orgány neshledaly. Stežejní pro záměr připojení nové lokality je především nalezení shody v předmětné věci mezi žalobkyní a obcí.
12. Osoba zúčastněná na řízení k žalobě uvedla, že se ztotožňuje s obsahem napadeného rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. K odkazu žalobkyně na územní plán obce uvedla, že územní plán nikterak neřeší konkrétní způsob připojení nové komunikace na stávající systém dopravní infrastruktury. To, že je určitá plocha vymezena jako zastavitelná, neznamená povolení jakéhokoli infrastrukturního řešení. Stanovisko obce navazuje na stanovisko Policie České republiky, které, pokud jde o bezpečnost provozu, akcentovalo i nutnost zachování volného rozhledu. Odpovědností žalobkyně bylo, pokud navrhovala řešení spojené s nutným zásahem do veřejné infrastruktury vlastněné obcí, se s obcí na zásahu dohodnout. Obec v rámci výkonu samostatné působnosti chrání zájmy obce, resp. jejích občanů. Logicky odůvodněné negativní stanovisko obce akcentuje rizikovitost žalobcem navrhovaného řešení s tím, že riziko obec nehodlá nést. Ustanovení § 11 vyhlášky č. 104/1997 Sb. vyžaduje, aby nové napojení reálně zajistilo plně bezpečný provoz. Napadené rozhodnutí reflektuje zájem veřejnosti na bezpečném a funkčním dopravním

napojení lokality Z1. K namítané podjatosti starostky jako oprávněné úřední osoby poukázala osoba zúčastněná na řízení na absenci excesů procesního rázu v rámci prvoinstančního správního řízení a věcnou správnost prvostupňového rozhodnutí. Rozhodování obecního úřadu obce ve věci, v níž se obec k žádosti o připojení vyjadřuje, je běžně zákonem upraveným procesním řešením.

IV. Přezkum věci soudem

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodnutí správních orgánů vydaná v prvním a druhém stupni správního řízení posuzoval soud jako jeden celek.
14. Žaloba není důvodná.

IV.a Obecná východiska přezkumu

15. Dle § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném ke dni podání žádosti žalobkyně *lze pozemní komunikace navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.*
16. Dle odstavce 4 téhož zákonného ustanovení *příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení a) o připojení dálnice, silnice, místní komunikace nebo veřejně přístupné účelové komunikace k dálnici, silnici nebo místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá stanovisko vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie nebo třídy, b) o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá stanovisko vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici, též závazné stanovisko Ministerstva vnitra, v ostatních případech závazné stanovisko Policie České republiky.*
17. Dle § 11 odst. 1 věta první vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, *vzájemná připojení pozemních komunikací se zřizují tak, aby svým umístěním a provedením vyhovovala bezpečnosti silničního provozu, zajišťovala potřebnou dopravní výkonnost, potřebný rozhled, podmínky pro plynulé vedení a průjezd dopravních proudů a řádné odvodnění.*
18. Dle § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), *obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.*
19. Právní úprava v zákoně o pozemních komunikacích sleduje veřejný zájem na existenci a fungování sítě pozemních komunikací. Aby byl tento veřejný zájem zajištěn, je vlastnictví místních komunikací vyhrazeno pro obce. S vlastnictvím komunikace je spojena povinnost obce o komunikaci pečovat a zabezpečit její obecné užívání. Při udělení souhlasu obce jde o výkon vlastnického práva, ovšem při plnění veřejného úkolu. Obec jako vlastník místní komunikace tak nemůže jednat svévolně či diskriminačně. Výkon vlastnického práva obce směřovaný k zajištění obecného užívání komunikace spadá do ústavně zaručené samosprávy obce a má odpovídat zájmům obce či jejích občanů. Právě představitelé obce a její občané musí zvážit, jaký postup či kombinace postupů nejlépe odpovídá potřebám obce a jejích občanů, a za toto rozhodování nesou zejména politickou odpovědnost. Soupeření a

střety různých zájmů občanů a celého občanského společenství musí být řešeny především politickými prostředky. Státní orgány nejsou ani uzpůsobeny pro takové komplexní hodnocení otázek převážně politické povahy. K tomu srov. nálezní pléna Ústavního soudu 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 25/15, odst. 25 až 26, 28 a 30 až 31; nálezní je dostupný na <https://nalus.usoud.cz>.

20. Z rozhodného znění zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že podkladem rozhodnutí silničního správního úřadu je závazné stanovisko Policie České republiky, příslušného dopravního inspektorátu, a dále stanovisko vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie nebo třídy vydané v samostatné působnosti. Policie návrh připojení posuzuje zejména z hlediska jeho dopadu na bezpečnost a plynulost provozu, silniční správní úřad toto zhodnocení doplní o posouzení souladu s požadavky, které na připojení klade prováděcí vyhláška (viz odst. 17 odůvodnění rozsudku shora).
21. Zákon o pozemních komunikacích do 30. 12. 2015 podmiňoval u křižovatek vydání kladného rozhodnutí souhlasem vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie nebo třídy. Dle komentářové literatury¹ vlastníkův projev vůle silniční správní úřad zavazoval a ten jej nemohl překonat svou úvahou. S účinností od 31. 12. 2015 je namísto souhlasu vlastníka pozemní komunikace s novým připojením podkladem rozhodnutí silničního správního úřadu pouze jeho stanovisko. Nejde o stanovisko závazné, proto jej může silniční správní úřad překonat svou úvahou a připojení případně povolit i přes nesouhlas vlastníka pozemní komunikace. To platí například za situace, kdy nebude nesouhlas jakkoli odůvodněn.
22. O žádosti žalobkyně rozhodoval silniční úřad dvakrát. Jeho první rozhodnutí ze dne 5. 2. 2024, č.j. ROZ-088/2024 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2024, č. j. KUPA-10986/2024-2, zrušeno a věc byla silničnímu úřadu vrácena k novému projednání.

IV.b Vypořádání žalobních námitek

23. Žalobní námítka lze rozdělit do několika okruhů a soud je v další části rozsudku postupně vypořádá.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí, negativní stanovisko obce ke zřízení připojení

24. Žalobkyně v žalobě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že správní orgány neposoudily, zda i přes nesouhlas obce bylo možné žádosti žalobkyně vyhovět. Další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spatřovala žalobkyně v tom, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval odvolacími námitkami žalobkyně.
25. Námitka je nedůvodná. Soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost soudem je totiž vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; všechna v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Proto např. pouhý nedostatek odůvodnění zásadně nemůže být důvodem

¹ Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. Komentář § 10. In Aspi [právní informační systém]. Wolters Kluwer ČR. Identifikační číslo ASPI: KO13_1997CZ

pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, nachází-li se ve správním spise dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného, resp. výrok jeho rozhodnutí. Platí, že rozhodnutí správního orgánu vydaná v prvním a druhém stupni správního řízení spolu tvoří jeden celek, je tedy třeba obě rozhodnutí posuzovat společně.

26. Dle ustálené judikatury NSS dále platí, že není na místě klást přemrštěné, příliš formální a nepřiměřeně vysoké požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí rozhodně bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal, byť jen implicitně, alespoň se základními námitkami účastníka řízení K tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 As 69/2019-40, odst. 16.
27. Požadavkům na přezkoumatelnost správních rozhodnutí správní orgány v nyní posuzované věci vyhověly. Silniční úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl podklady rozhodnutí, na základě, kterých následně ve věci rozhodl, tedy souhlasné podmíněné stanovisko příslušného orgánu Policie České republiky a nesouhlasné stanovisko obce schválené usnesením zastupitelstva obce. Dále prvostupňový orgán posoudil žádost žalobkyně o připojení dle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb., tedy zejména z hlediska potřebného rozhledu, řádného odvodnění a zvýšení dopravní zátěže. Žalovaný se s prvostupňovým rozhodnutím ztotožnil a dostatečným způsobem ve smyslu výše uvedené judikatury NSS vypořádal podstatu námitek žalobkyně.
28. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že správní orgány při výkonu přenesené působnosti nemohou zasahovat do samostatné působnosti obcí. Správní orgány tedy nemohou v rámci správního řízení přimět obec ke změně jejího stanoviska k připojení pozemní komunikace, které bylo vydáno v rámci její samostatné působnosti. Odklon od stanoviska obce v rozhodnutí vydaném silničním správním úřadem, vzhledem k nikoliv závaznému povaze stanoviska, zcela vyloučen není. Dle soudu však přichází v úvahu pouze v případě, že by silniční úřady dospěly k závěru o zjevně šikanózním či bezdůvodném postupu obce vůči žadateli o připojení. O takovou situaci by se jednalo například v případě, že by negativní stanovisko obce k navrhovanému připojení nebylo vůbec odůvodněno.
29. V nyní projednávaném případě však nesouhlasné stanovisko obce se zřízením křižovatky pro napojení lokality Z1 a s posunem sloupu veřejného osvětlení, schválené usnesením zastupitelstva obce č. 48/24, navazovalo na již v minulosti prezentovaný postoj obce. Obec vyjádřila svůj nesouhlas s napojením lokality Z1 na stávající prvky dešťové kanalizace a s využitím obecních pozemků či staveb pro účely stavebního záměru žalobce v ploše Z1 a na navazujících pozemcích. K tomu srov. usnesení zastupitelstva obce přijaté dne 14. 8. 2023 č. 35/23. Nesouhlasné stanovisko obce se zřízením křižovatky na předmětné místní komunikaci bylo schváleno také na veřejném zasedání zastupitelstva obce konaném dne 11. 12. 2023 (viz usnesení č. 51/23). Z odůvodnění uvedeného usnesení vyplývá, že žádost žalobkyně dle obce vykazovala podstatné nejasnosti. Navrhované předání objektů komunikace, dešťové kanalizace a veřejného osvětlení nebylo obcí odsouhlaseno. S ohledem na kapacitu předmětné místní komunikace v kontextu žádosti o povolení pouze jednoho připojení lokality Z1 namísto dvou bylo pro obec neakceptovatelné zvýšení dopravy spojené s výstavbou nových rodinných domů v lokalitě Z1.

30. Shoda mezi žalobkyní a obcí o sporných otázkách souvisejících s připojením pozemní komunikace na stávající místní komunikaci dosažena nebyla. Negativní stanovisko obce jako vlastníka místní komunikace nedosažení konsenzu mezi obcí a žalobkyní odrazilo. Soud v daném případě neshledal, že by negativní stanovisko obce k připojení na předmětnou místní komunikaci představovalo v dané věci zřejmý nástroj pro šikanu žalobkyně a že by bylo namístě se od něj v rámci správního řízení odchýlit. Obec svůj konstantní postoj k připojení lokality Z1 z předmětné místní komunikace vyjadřovala po delší dobu (viz výše uvedená usnesení zastupitelstva). V jejím nesouhlasném stanovisku soud neshledal rozpor se zákonnou povinností pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů, kterými jsou vedle potenciálních občanů obce zejména občané stávající.
31. Rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím hodnotí soud jako zákonné a věcně správné. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že důvod pro odklon od negativního stanoviska obce není dán. Správní orgány na základě podkladů rozhodnutí posoudily podmínky stanovené v § 11 odst. 1 věta první vyhlášky č. 104/1997 Sb. Silniční úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalobkyni vysvětlil, z jakých důvodů nelze její žádosti vyhovět. Žalobkyně totiž doposud nedosáhla shody s obcí jako vlastníkem veřejného osvětlení na přesunu sloupu veřejného osvětlení nacházejícího se v blízkosti předmětného napojení a majícího vliv na rozhledové poměry v místě napojení. Jednalo se o podmínku stanoviska Policie České republiky. Obdobné, a to zejména, pak platí o způsobu odvodnění napojení s ohledem na stav dešťové kanalizace v obci. Prvostupňový orgán jako další důvod pro nepovolení připojení uvedl postup žalobkyně ohledně zajištění přístupu do nové lokality Z1. Žalobkyně totiž nežádala o současné povolení dvou připojení lokality Z1, ale pouze jednoho s tím, že s druhým připojením počítá až do budoucna. K uvedenému odůvodnění prvostupňového orgánu, s nímž se žalovaný ztotožnil, nemá soud zásadní výhrady. Pokud důsledkem žalobkyní navrhovaného řešení připojení je dotčení majetku obce, a mezi obcí a žalobkyní k dohodě na podmínkách dotčení majetku obce nedošlo, je stěží možné, aby silniční úřady žádosti žalobkyně vyhověly.
32. K žalobní námitce, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval odvolacími námitkami žalobkyně, soud uvádí, že má za to, že podstatu žalobních námitek žalovaný vypořádal. Povinností žalovaného nebylo v souladu s konstantní judikaturou NSS reagovat na každé tvrzení žalobkyně. V dané věci byl pak i odvolací přezkum limitován tím, že správní orgány při výkonu přenesené působnosti nemohou zasahovat do výkonu samostatné působnosti obce (viz odst. 19 a 28 shora). Správní orgány tedy nemohly svévolně negativní stanovisko obce změnit. Jde o důsledek toho, že představitelé obce nesou politickou odpovědnost za jednání obce, a právě oni posuzují, co odpovídá potřebám obce a jejích občanů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neshledal, že by postup obce vůči žalobkyni byl zjevně šikanózní či neodůvodněný. Důvody pro překonání negativního stanoviska obce k připojení tak dle žalovaného nebyly dány.

Rozpor s veřejným zájmem vyjádřeným platným územním plánem

33. Žalobkyně v žalobě namítala rozpor napadeného rozhodnutí s veřejným zájmem vyjádřeným platným územním plánem obce.
34. K tomu soud uvádí, že napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou výsledkem správního řízení, v němž silniční správní úřad dle shora citované prováděcí vyhlášky č. 104/1997 Sb. posuzuje, zda vzájemná připojení pozemních komunikací svým umístěním a provedením

vyhovují bezpečnosti silničního provozu, zajišťují potřebnou dopravní výkonnost, potřebný rozhled, podmínky pro plynulé vedení a průjezd dopravních proudů a řádné odvodnění. Obecný soulad navrhovaného řešení s územním plánem vyhovění žádosti nepředurčuje. Jinými slovy řečeno, vymezení napojované plochy v územním plánu jako zastavitelného území bez dalšího nezakládá nárok žalobkyně na její připojení způsobem a za podmínek, které navrhla žalobkyně. Ze skutečnosti, že silniční úřady napojení na místní komunikaci v podobě navržené žalobkyní nyní nepovolily, nelze dovodit, že obec nemíní respektovat schválený územní plán. Pokud je však s povolením připojení lokality Z1 spojeno dotčení majetku obce (veřejné osvětlení, kanalizace), je na účastnících řízení, aby hledali shodu na podmínkách, které budou pro obě strany přijatelné.

35. Soud nad rámec výše uvedeného podotýká, že navrhované připojení se nachází v jiném místě, než je předpokládáno v územní studii. Nyní posuzovaná žádost žalobkyně dále nekoresponduje zcela s územní studií v počtu napojení předmětné lokality Z1. Dle územní studie měla z důvodu zajištění bezproblémového dopravního napojení lokality Z1 současně vzniknout dvě napojení, předmětem žádosti je však pouze jedno připojení. Uvedená skutečnost není bez vlivu na bezpečnost silničního provozu v místě napojení. Územní studie není závazným podkladem (§ 25 stavebního zákona), nicméně nelze ji mnohdy v zásadě bez důsledků pominout. Studie je zpracována autorizovanou osobou a zpravidla ověřuje možnosti a podmínky změn v území, a to se znalostí lokality. Pokud tedy došlo k odchýlení se od uvedené studie, mohlo to být pro žalobkyni určitým signálem, který mohl dát vznik následným nejasnostem a neshodám.

K námitce podjatosti

36. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že žalovaný pochybil, neboť nepostupoval podle dle § 131 odst. 4 správního řádu. Tedy z důvodu vyloučení starostky pro podjatost, kterou spatřoval v tom, že ve věci rozhodla jako oprávněná úřední osoba právě starostka obce, ačkoliv obec má v předmětném řízení postavení účastníka řízení, nepověřil projednáním a rozhodnutím věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu.
37. Soud pochybení žalovaného neshledal. Prvostupňový orgán v dané věci postupoval v souladu se zákonem o pozemních komunikacích. Kritéria pro určení příslušnosti silničního správního úřadu, který má ve věci rozhodnout, vyplývají z § 40 odst. 5 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Dle uvedeného ustanovení *obecní úřad vykonává působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností*. Působnost stanovená obecnímu úřadu je dle § 44a uvedeného zákona výkonem přenesené působnosti. Zákon v § 10 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích výslovně stanoví, že podkladem pro rozhodnutí silničního správního úřadu je kromě jiného stanovisko vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie nebo třídy. V projednávaném případě jde o obec, která je vlastníkem místní komunikace a její obecní úřad je ze zákona příslušným silničním správním úřadem.
38. Skutečnost, že ve správním řízení rozhodla starostka obce, která je ze zákona účastníkem daného správního řízení, dle soudu nezakládá bez dalšího její podjatost, která by odůvodňovala postup dle § 131 odst. 4 správního řádu. Zákon počítá s rozhodováním obecního úřadu téže obce, která v rámci samostatné působnosti v souladu se zákonem vydává stanovisko k otázce, která je předmětem rozhodnutí silničního správního úřadu. Taková úprava dle soudu není nelogická, neboť správní orgán, na jehož území se připojení

nachází, má nejlepší znalost místních poměrů a může umístění a připojení pozemních komunikací nejrelevantněji posoudit. To platí tedy za situace, že není osvědčen důvod pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby z důvodů uvedených v § 4 odst. 1 správního řádu. Ve věci zákon předpokládá přezkum odvolacím orgánem, který v projednávané věci v prvním kole projednávání zasáhl a vynutil druhé rozhodnutí ve věci.

39. Vzhledem k tomu, že žalobkyně skutečnosti, které by založily důvod pochybovat o podjatosti starostky ve smyslu § 14 správního řádu neuvedla, nebyly dle soudu dány důvody pro postup dle § 131 odst. 1 správního řádu, tedy pro pověření jiného správního orgánu projednáním a rozhodnutím věci. Tvzení žalobkyně v žalobě, že na několika veřejných jednáních zastupitelstva obce dala starostka najevo svůj nesouhlas se zástavbou rozvojové plochy Z1, důvod pochybovat o její nepodjatosti samo o sobě nezakládá. V dané věci navíc nesouhlasné stanovisko obce bylo schvalováno zastupitelstvem obce, jehož je starostka pouze jedním ze sedmi členů. Pro přijetí usnesení, kterým bylo nesouhlasné stanovisko obce se zřízením křižovatky schváleno, hlasovalo všech sedm členů zastupitelstva. Ovlivnění vůle všech členů zastupitelstva nebylo jakkoli doloženo.

Doplnění podkladů o aktualizované stanovisko Policie České republiky

40. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný pochybil, neboť se nezabýval aktualizovaným stanoviskem Policie České republiky a aktualizovanou Průvodní a Souhrnnou technickou zprávou, které žalobkyně předložila žalovanému spolu s podáním doplňujícím odvolání dne 15. 1. 2025.
41. Námitka je nedůvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl důvody, pro které k aktualizovanému stanovisku Policie ČR nepřihlédl. Měl za to, že aktualizované stanovisko nelze v dané věci použít, neboť vychází z podkladů, které nejsou součástí podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně konkurující argumentaci k odůvodnění žalovaného neuvedla, závěr žalovaného pouze označila za chybný. Nepopřela, že by aktualizované stanovisko vycházelo z upravených vstupních podkladů.
42. Žalovaný v dané věci neopomněl žalobkyni předložené aktualizované stanovisko Policie v odůvodnění napadeného rozhodnutí zhodnotit. Závěr žalovaného hodnotí soud jako přiléhavý. Navíc ani z hlediska obsahu nemá aktualizované stanovisko pro posouzení této věci zásadní význam.

V. Závěr a náklady řízení

43. Ze shora vyložených důvodů má soud žalobu proti napadenému rozhodnutí za nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlídnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly náklady řízení v souvislosti s plněním povinností uložených soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 25. března 2026

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
předseda senátu